

Arrest

nr. 302 968 van 11 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van de verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op het CGVS wordt de verzoeker gehoord op 6 februari 2023.

1.3. Op 20 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 24 april 2023 aan de verzoeker ter kennis

gebracht middels een ter post aangetekende zending. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

C., K. W.

Nationaal nummer: (…)

CG nummer: (…)

DVZ nummer: (…)

Asielaanvraag: 25/08/2021

Overdracht CGVS: 17/02/2022

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 februari 2023 van 13:45 uur tot 16:27 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Uw advocaat Y. D. was de gehele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Chahar Deh, gelegen in het district Batikot van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school maar volgde soms religieuze lessen in de madrassa. Daarnaast hoedde u koeien en geiten en ging u met uw dieren in uw dorp en omliggende dorpen om hen te voederen.

Op een middag, terwijl u uw dieren aan het hoeden was, zag u vier à vijf talibanleden een kuil graven langs de weg in uw dorp. U ging naar de veiligheidspost van het nationale leger en informeerde een commandant daar over wat u had gezien. Vervolgens vond er een gevecht tussen het leger en de taliban plaats aan de weg. Daarna verzamelde u uw dieren en vluchtte weg naar huis. Diezelfde avond zonden de taliban een dreigbrief naar uw huis. Uw vader las de brief en zei u naar uw oom langs moederszijde in Jalalabad te gaan. U verbleef één nacht bij uw oom waarna hij u naar Kabul bracht waar u met de bus verder tot Nimroz ging en met een smokkelaar het land verliet.

U verliet in mei 2021 Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België. U kwam op 24 augustus 2021 aan in België waarna u op 25 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Drie à vier maanden na de eerste dreigbrief, werd er een tweede dreigbrief aan uw vader gegeven door de taliban. Daarnaast dwingen ze uw vader hen te zeggen waar u bent.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u uw originele taskara en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zeventien jaar oud te zijn. Uw administratieve geboortedatum werd 31 augustus 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 30 september 2021 door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2003. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2003 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 24 augustus 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2023 stelt u hier in België twintig jaar oud te zijn verklaard. U geeft echter aan dat uw moeder u zei dat u zeventien jaar oud (CGVS, p. 4). In Oostenrijk heeft u zich nog jonger voorgedaan: daar zou uw geboortedatum geregistreerd staan op 1 januari 2005 (Brief Dublin Oostenrijk, 6 oktober 2021). Dat uw geboortejaar op

basis van de leeftijdstest hier aangepast werd van 31 augustus 2004 naar 1 januari 2003, is bovendien wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

U ontkent boudweg elders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (Verklaring DVZ, punt 22 en CGVS, p. 12), daar waar uit onze informatie onomstotelijk blijkt dat u dat wel gedaan heeft in Oostenrijk. U heeft nog verschillende andere EU-landen doorkruist, maar wilde specifiek naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over dat u de taliban een bom zag plaatsen langs de weg. Zo blijft u heel oppervlakkig over de taliban en kan u zo goed als geen informatie geven over de taliban in uw dorp. U beweert dat uw dorp onder controle van de taliban lag, maar waar deze taliban verbleven en wat ze precies in het dorp deden, kan u niet zeggen. U voert aan dat ze soms daar verbleven en soms ergens anders, maar dat niemand dit wist. Gevraagd wat ze dan deden als ze naar uw dorp kwamen, verklaart u dat ze deden wat ze wilden en dat alles onder hun controle lag. Op de vraag iets meer uit te leggen wat u hiermee bedoelt, haalt u vaagweg aan dat voor zover u hierover info heeft, ze deden met je wat ze wilden. Opnieuw gevraagd wat ze deden met de mensen als ze naar het dorp kwamen, antwoordt u kort dat ze alles deden wat ze wilden. Specifieke voorbeelden van wat ze deden, kan u echter niet geven. Ofschoon u hier meermaals om gevraagd wordt, houdt u het algemeen op dat ze je hoofd konden afhakken als ze wilden. Ze zouden naar uw dorp gekomen zijn om mensen te bedreigen en doden. Waarom ze dit precies deden, weet u niet. Gevraagd of u dorpingen kent die werden vermoord door de taliban, stelt u opnieuw vaagweg dat veel mensen werden vermoord en dat uw dorp een groot dorp was. De zonen van sommige burens zouden zijn vermoord met een wapen, maar de reden daarvoor kent u niet. Na lang aandringen geeft u dan plots de naam van een buur K. die zou vermoord zijn door de taliban. Meer informatie over zijn dood heeft u evenwel niet, wanneer en waarom hij gedood zou zijn, kan u niet zeggen (CGVS, p. 6).

Gevraagd waarom de taliban deze kuil overdag aan het graven waren, antwoordt u dat u het niet weet maar dat ze taliban zijn en dit overdag en 's nachts kunnen doen. Verder gevraagd of iedereen hen dan niet kon zien, oppert u dat er op het middaguur niet veel verkeer was en de meeste plaatsen in uw dorp open land zijn (CGVS, p. 14). Dat de taliban echter op klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een locatie, die dan nog eens goed zichtbaar was, is allesbehalve aannemelijk. Temeer u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat ze vooral 's nachts kwamen en overdag niet zo vaak kwamen omdat ze bang waren van de overheid (CGVS, p. 6).

Er zou een controlepost van het leger een beetje verder aan de andere kant van deze weg gelegen hebben. Hoe ver deze controlepost van de plaats waar de taliban aan het graven waren gelegen was, kan u niet zeggen, maar u stelde eerst dat het een beetje dichtbij was en voegt er dan aan toe dat er bergen tussen zaten. Wanneer opnieuw gepolst wordt of u kan zeggen hoever het ongeveer van elkaar gelegen was, tracht u de vraag te ontwijken door te beweren dat u het niet kan zeggen hoever het van elkaar gelegen is en dan stelt u ineens dat het een beetje ver van elkaar was. Gevraagd of je de controlepost van het leger dan kon zien vanuit de plaats waar de taliban aan het graven waren, pretendeert u echter van wel: jullie konden de bergen beklimmen en zo de controlepost zien (CGVS, p. 6).

12-13). Dat de taliban een bom overdag zouden plaatsen langs een weg waar een controlepost van het leger lag, is vreemd. Op die manier liepen zij immers groot risico om betrapt en aangevallen te worden door deze mensen van de controlepost, a fortiori vermits u aangaf dat het leger meestal deze weg gebruikte daar die wat beter was dan andere wegen (CGVS, p. 13).

Verder is het opmerkelijk dat de taliban u op datzelfde moment ook gezien zouden hebben en het daarbij gelaten zouden hebben. Uw verklaringen over de afstand tussen u en de taliban is ook helemaal niet coherent. Aanvankelijk stelt u dat u dichtbij elkaar was, niet zo ver. Wanneer u gevraagd wordt of u weet hoeveel meter ongeveer u dan van hen was, wijzigt u dit naar niet zo dichtbij of ver weg (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of ze iets tegen u zeiden toen ze u zagen, stelt u van niet. U zou direct naar de controlepost van het leger gegaan zijn om hun activiteiten te melden. Gevraagd hoe u zo zeker wist dat ze u ook gezien hadden, geeft u aan dat ze een dreigbrief verzonden en uw vader het zich toen realiseerde (CGVS, p. 14). Deze dreigbrief kwam echter pas in de avond of nacht (CGVS, p. 16) terwijl u de taliban in de middag bezig gezien zou hebben (CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de taliban u daar daadwerkelijk hebben waargenomen, zij sneller zouden hebben ingegrepen en u de kans niet zouden hebben geboden de autoriteiten te verwittigen. Dat u tegen hun verwachtingen in zou zijn opgedoken op de plaats en op het moment waar zij de bom installeerden en zij op dat eigenste moment geen actie ondernamen tegen u, zoals u het zwijgen opleggen om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en naar de overheid zou stappen, doet de wenkbrauwen fronsen.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de taliban die u bedreigden. Diezelfde avond of nacht van het incident zouden de taliban een brief aan uw vader gegeven hebben. Of deze taliban verder nog iets zeiden toen ze de brief aan uw vader afgaven, weet u niet. U zou uw vader hierover gevraagd hebben maar hij zou u gezegd hebben dat u in gevaar was en moest vertrekken. Wat er in deze dreigbrief vermeld stond, kan u niet zeggen. U verschuilt zich achter de bewering dat u niet kan lezen en daarom niet weet wat er in de brief staat. Uw vader zou wel een beetje kunnen lezen en u enkel gezegd hebben dat uw leven in gevaar was en u weg moest gaan. Of deze brief enkel aan u gericht was, weet u ook niet. U stelt dat misschien uw naam erin vermeld staat en misschien iemand anders zijn naam er ook in staat maar dat u het niet kan lezen. Gevraagd of niemand deze brief voor u kon lezen, geeft te kennen dat u de brief aan niemand anders toonde (CGVS, p. 16). Dat u zo weinig interesse toont in de inhoud van deze brief, terwijl het een dreigbrief van de taliban zou zijn die na het incident aan uw vader gegeven zou zijn en waarna u het land van uw vader zou hebben moeten verlaten, is zeer opmerkelijk.

Tot slot bezorgde u ook nog een tweede dreigbrief van de taliban, die drie à vier maanden na de eerste brief zou verzonden zijn (CGVS, p. 16). Welke van de twee brieven de eerste dreigbrief was, weet u niet. U stelt voor dat de tolk of de protection officer het voor zichzelf kan lezen. U zou de brieven per post verkregen hebben en niet eerder gezien hebben. Verder gevraagd wat er in de tweede brief vermeld stond, herhaalt u dat u zelf niet kan lezen en uw vader u alleen zei dat u niet moest terugkomen. U toonde de brief ook niet aan iemand anders die deze voor u zou kunnen lezen (CGVS, p. 17). Eén brief bevat de datum 11/9/1442, omgezet naar de Westerse kalender 23 april 2021, wat niet overeenstemt met uw beweringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. U verklaarde namelijk dat deze eerste dreigbrief werd verzonden op dezelfde avond dat u de talibanleden bezig zag en het leger inlichtte. U zou daarna nog één nacht bij uw oom verbleven hebben alvorens u het land in mei 2021 verliet (CGVS, p. 5 en 17). De tweede dreigbrief zou drie à vier maanden later verzonden zijn (CGVS, p. 16). Evenwel blijkt uit de vertaling van deze brief een datum van 19/2/1444, omgezet naar de Westerse kalender 16 september 2022. Tussen de eerste en de tweede dreigbrief zit dus niet drie à vier maanden maar meer dan één jaar. Uw verklaringen worden met andere woorden opnieuw niet ondersteund door de brieven.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Bij uw registratie had u overigens verklaard uw taskara in Servië verloren te hebben (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling dd. 25/08/2021). De taskara die u neerlegt heeft u uit Afghanistan laten overkomen en nergens uit dat stuk blijkt dat het om een duplicaat zou gaan (CGVS, p. 4). Waar u tevens zowel bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalde dat u niet naar school ging, blijkt uit de vertaling van uw taskara dat u student was op het moment van uitgifte van uw taskara (Verklaring DVZ, punt 11; CGVS, p. 5). Uw bewering ondersteunt met andere woorden niet het document.

De twee dreigbrieven van de Taliban werden supra reeds besproken. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en

waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die

als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan

wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een

socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims

beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (...)."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365)

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt verder als volgt:

“Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij kan onmogelijk terugkeren naar Afghanistan gezien zijn problemen met de Taliban.

Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Het CGVS stelt als volgt:

“Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. (...)”

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat het probleem betreffende de betrouwbaarheid van de leeftijdsonderzoek reeds ter sprake is gebracht in het Europees Parlement in een resolutie:

“Het Europese Parlement betreurt het dat de medische technieken die in sommige lidstaten worden gehanteerd om de leeftijd vast te stellen ongepast en opdringerig zijn en trauma's kunnen veroorzaken, betreurt het eveneens dat sommige, op botontwikkeling of gebitsmineralisatie gebaseerde methodes omstreden blijven en een grote foutenmarge kennen;

verzoekt de Commissie om in de strategische richtsnoeren op beste praktijken gebaseerde gemeenschappelijke normen op te nemen voor de methode waarmee de leeftijd wordt bepaald. waarbij deze beoordeling multidimensionaal en multidisciplinair moet zijn en door onafhankelijke, gekwalificeerde beroepsbeoefenaars en deskundigen uitgevoerd moet worden op een wetenschappelijke, veilige, gender- en kindvriendelijke en eerlijke manier, met bijzondere aandacht voor meisjes: herinnert eraan dat de leeftijdsbepaling moet worden verricht onder eerbiediging van de rechten en fysieke integriteit van het kind en van de menselijke waardigheid. en dat minderjarigen altijd het voordeel van de twijfel gegeven moet worden; wijst er tevens op dat medische onderzoeken alleen moeten worden uitgevoerd wanneer andere beoordelingsmethodes zijn uitgeput en dat het mogelijk moet zijn om tegen de uitkomsten van deze beoordeling in beroep te gaan; looft de werkzaamheden van EASO17 op dit vlak, en is van mening dat deze aanpak voor alle minderjarigen zou moeten worden veralgemeend”.

(<https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leefijdsschatting-as-printed.pdf>)

Uit informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt aldus dat er ernstige problemen zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waar verzoeker aan onderworpen is geweest, en dit terwijl het CGVS ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is.

Het CGVS gaat verder:

“U ontkent boudweg elders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (Verklaring DVZ, punt 22 en CGVS, p. 12), daar waar uit onze informatie onomstotelijk blijkt dat u dat wel gedaan heeft in Oostenrijk. (...)”

Verzoeker stelt als volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan geweigerd worden enkel alleen omdat het verzoek laattijdig gedaan werd. Er dient onderzocht te worden of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 10.1 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat bepaalt:

1. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.

Het CGVS gaat verder:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

...

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over dat u de taliban een bom zag plaatsen langs de weg. (...) Dat u zo weinig interesse toont in de inhoud van deze brief, terwijl het een dreigbrief van de taliban zou zijn die na het incident aan uw vader gegeven zou zijn en waarna u het land van uw vader zou hebben moeten verlaten, is zeer opmerkelijk.”

Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA. Asylum Instructions. Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15:

“Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information. Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij weinig geschoold is.

Het CGVS gaat verder:

“Tot slot bezorgde u ook nog een tweede dreigbrief van de taliban, die drie à vier maanden na de eerste brief zou verzonden zijn. (CGVS, p. 16). (...) Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Verzoeker wenst te informeren dat hij niet naar school ging, doch soms religieuze lessen volgde bij de madrassa.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met het profiel van verzoeker als quasi ongeschoold (cfr. supra).

Verzoeker wenst daarnaast te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. t. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld:

“[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. “EHRM. M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62.”

Ondergeschikt gaat de verzoeker vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat de *UN High Commissioner for Human Rights* heeft gesteld dat de recente gebeurtenissen de nood aan internationale bescherming voor Afghanen vergroten en zet uiteen dat uit verschillende rapporten blijkt dat er in Afghanistan dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden. Sinds de machtsovername door de taliban is ook de toegang tot de gezondheidszorg sterk beperkt en zijn alle voorzorgsmaatregelen in verband met covid-19 weggefallen. Hij vervolgt dat de taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia baseren bij alle voorgaande beperkingen en wijst erop dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Ten slotte maakt hij kanttekeningen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse steunt. Hij wijst op het belang van actuele informatie gezien de onvoorspelbare situatie in Afghanistan.

De verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

Op 17 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*”, 14 december 2023.

Ter terechtzitting is de verzoeker niet verschenen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad merkt op dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de

situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

3.3.3. Concrete beoordeling

3.3.3.1. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoeker stelt in het enig middel dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn problemen met de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft de verzoeker bij het CGVS de volgende documenten voorgelegd (zie administratief dossier, 'map documenten'): zijn taskara en twee dreigbrieven van de taliban.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan op zich niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). Met betrekking tot de documenten die door de verzoeker werden neergelegd, stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende:

"Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de taliban die u bedreigden. Diezelfde avond of nacht van het incident zouden de taliban een brief aan uw vader gegeven hebben. Of deze taliban verder nog iets zeiden toen ze de brief aan uw vader afgaven, weet u niet. U zou uw vader hierover gevraagd hebben maar hij zou u gezegd hebben dat u in gevaar was en moest vertrekken. Wat er in deze dreigbrief vermeld stond, kan u niet zeggen. U verschuilt zich achter de bewering dat u niet kan lezen en daarom niet weet wat er in de brief staat. Uw vader zou wel een beetje kunnen lezen en u enkel gezegd hebben dat uw leven in gevaar was en u weg moest gaan. Of deze brief enkel aan u gericht was, weet u ook niet. U stelt dat misschien uw naam erin vermeld staat en misschien iemand anders zijn naam er ook in staat maar dat u het niet kan lezen. Gevraagd of niemand deze brief voor u kon lezen, geeft te kennen dat u de brief aan niemand anders toonde (CGVS, p. 16). Dat u zo weinig interesse toont in de inhoud van deze brief, terwijl het een dreigbrief van de taliban zou zijn die na het incident aan uw vader gegeven zou zijn en waarna u het land van uw vader zou hebben moeten verlaten, is zeer opmerkelijk.

Tot slot bezorgde u ook nog een tweede dreigbrief van de taliban, die drie à vier maanden na de eerste brief zou verzonden zijn (CGVS, p. 16). Welke van de twee brieven de eerste dreigbrief was, weet u niet. U stelt voor dat de tolk of de protection officer het voor zichzelf kan lezen. U zou de brieven per post verkregen hebben en niet eerder gezien hebben. Verder gevraagd wat er in de tweede brief vermeld stond, herhaalt u dat u zelf niet kan lezen en uw vader u alleen zei dat u niet moest terugkomen. U toonde de brief ook niet aan iemand anders die deze voor u zou kunnen lezen (CGVS, p. 17). Eén brief bevat de datum 11/9/1442, omgezet naar de Westerse kalender 23 april 2021, wat niet overeenstemt met uw beweringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. U verklaarde namelijk dat deze eerste dreigbrief werd verzonden op dezelfde avond dat u de talibanleden bezig zag en het leger inlichtte. U zou daarna nog één nacht bij uw oom verbleven hebben alvorens u het land in mei 2021 verliet (CGVS, p. 5 en 17). De tweede dreigbrief zou drie à vier maanden later verzonden zijn (CGVS, p. 16). Evenwel blijkt uit de vertaling van deze brief een datum van 19/2/1444, omgezet naar de Westerse kalender 16 september 2022. Tussen de eerste en de tweede dreigbrief zit dus niet drie à vier maanden maar meer dan één jaar. Uw verklaringen worden met andere woorden opnieuw niet ondersteund door de brieven.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Bij uw registratie had u overigens verklaard uw taskara in Servië verloren te hebben (Fiche Niet-Begeleide

Minderjarige Vreemdeling dd. 25/08/2021). De taskara die u neerlegt heeft u uit Afghanistan laten overkomen en nergens uit dat stuk blijkt dat het om een duplicaat zou gaan (CGVS, p. 4). Waar u tevens zowel bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalde dat u niet naar school ging, blijkt uit de vertaling van uw taskara dat u student was op het moment van uitgifte van uw taskara (Verklaring DVZ, punt 11; CGVS, p. 5). Uw bewering ondersteunt met andere woorden niet het document.

De twee dreigbrieven van de taliban werden supra reeds besproken. Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Waar de verzoeker in het verzoekschrift stelt dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening gehouden dient te worden met alle beschikbare bewijzen, dus ook met schriftelijke bewijsstukken en dat rechtbanken deze stukken niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid, dient opgemerkt te worden dat zowel de commissaris-generaal als de Raad de bewijsstukken, die door de verzoeker neergelegd werden, inhoudelijk beoordelen. De voormelde motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de verzoeker niet op dienstige wijze weerlegd.

Daar waar verzoekers taskara geen bewijselement vormt van elementen in verzoekers relaas waaraan wordt getwijfeld en daar de dreigbrieven slechts een relatieve bewijswaarde hebben en de verklaringen van de verzoeker ook niet stroken met de inhoud van de voorgelegde dreigbrieven, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoeker alsnog geloofwaardig te bevinden. De verzoeker wijst er in dit verband tevens op dat hij ongeschoold is, doch hij licht niet toe hoe dit element afbreuk zou doen aan de vastgestelde incongruenties en opmerkelijke onwetendheden over de inhoud van de dreigbrieven. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, heeft de verweerder wel degelijk rekening gehouden met verzoekers verklaarde ongeschooldheid. De Raad treedt de verweerder bij waar deze vaststelt dat verzoekers verklaring dat hij nooit naar school ging (administratief dossier, notities persoonlijke onderhoud, p. 5) niet strookt met de door hem voorgelegde taskara die vermeldt dat hij op 5/10/1393 (i.e. 26 december 2014) student was. Daarnaast werd ook op goede gronden opgemerkt dat de verzoeker verklaarde dat hij zijn vader vroeg wat er in de eerste dreigbrief stond, waarna deze enkel stelde dat de verzoeker moest vertrekken en dat zijn leven in gevaar was (administratief dossier, notities persoonlijke onderhoud, p. 16). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd meermaals gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, doch de verzoeker verklaarde telkenmale geen antwoord te kunnen geven aangezien hij de brief niet kon lezen wegens zijn ongeletterdheid. Dit neemt echter niet weg dat het inderdaad zeer merkwaardig is dat de verzoeker na de ontvangst van de dreigbrief door zijn vader, hetgeen net de aanleiding was voor de verzoeker om Afghanistan te verlaten, verder geen moeite deed om de inhoud van de dreigbrief te achterhalen.

Daarnaast kan verzoekers verklaarde ongeletterdheid ook geen afbreuk doen aan de volgende pertinente vaststellingen omtrent de twee dreigbrieven: *“Tot slot bezorgde u ook nog een tweede dreigbrief van de taliban, die drie à vier maanden na de eerste brief zou verzonden zijn (CGVS, p. 16). Welke van de twee brieven de eerste dreigbrief was, weet u niet. (...). Eén brief bevat de datum 11/9/1442, omgezet naar de Westerse kalender 23 april 2021, wat niet overeenstemt met uw beweringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. U verklaarde namelijk dat deze eerste dreigbrief werd verzonden op dezelfde avond dat u de talibanleden bezig zag en het leger inlichtte. U zou daarna nog één nacht bij uw oom verbleven hebben alvorens u het land in mei 2021 verliet (CGVS, p. 5 en 17). De tweede dreigbrief zou drie à vier maanden later verzonden zijn (CGVS, p. 16). Evenwel blijkt uit de vertaling van deze brief een datum van 19/2/1444, omgezet naar de Westerse kalender 16 september 2022. Tussen de eerste en de tweede dreigbrief zit dus niet drie à vier maanden maar meer dan één jaar. Uw verklaringen worden met andere woorden opnieuw niet ondersteund door de brieven.”*

Gelet op hetgeen voorafgaat en gelet de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrieven, volstaan de door de verzoeker voorgelegde documenten op zich niet om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante

elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Gelet op de *in casu* voorliggende elementen, besluit de Raad dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen van de verzoeker met de taliban nadat hij getuige was van een plaatsen van een bom langs de kant van de weg door de taliban. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

“Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over dat u de taliban een bom zag plaatsen langs de weg. Zo blijft u heel oppervlakkig over de taliban en kan u zo goed als geen informatie geven over de taliban in uw dorp. U beweert dat uw dorp onder controle van de taliban lag, maar waar deze taliban verbleven en wat ze precies in het dorp deden, kan u niet zeggen. U voert aan dat ze soms daar verbleven en soms ergens anders, maar dat niemand dit wist. Gevraagd wat ze dan deden als ze naar uw dorp kwamen, verklaart u dat ze deden wat ze wilden en dat alles onder hun controle lag. Op de vraag iets meer uit te leggen wat u hiermee bedoelt, haalt u vaagweg aan dat voor zover u hierover info heeft, ze deden met je wat ze wilden. Opnieuw gevraagd wat ze deden met de mensen als ze naar het dorp kwamen, antwoordt u kort dat ze alles deden wat ze wilden. Specifieke voorbeelden van wat ze deden, kan u echter niet geven. Ofschoon u hier meermaals om gevraagd wordt, houdt u het algemeen op dat ze je hoofd konden afhakken als ze wilden. Ze zouden naar uw dorp gekomen zijn om mensen te bedreigen en doden. Waarom ze dit precies deden, weet u niet. Gevraagd of u dorpingen kent die werden vermoord door de taliban, stelt u opnieuw vaagweg dat veel mensen werden vermoord en dat uw dorp een groot dorp was. De zonen van sommige burens zouden zijn vermoord met een wapen, maar de reden daarvoor kent u niet. Na lang aandringen geeft u dan plots de naam van een buur K. die zou vermoord zijn door de taliban. Meer informatie over zijn dood heeft u evenwel niet, wanneer en waarom hij gedood zou zijn, kan u niet zeggen (CGVS, p. 6).

Gevraagd waarom de taliban deze kuil overdag aan het graven waren, antwoordt u dat u het niet weet maar dat ze taliban zijn en dit overdag en 's nachts kunnen doen. Verder gevraagd of iedereen hen dan niet kon zien, oppert u dat er op het middaguur niet veel verkeer was en de meeste plaatsen in uw dorp open land zijn (CGVS, p. 14). Dat de taliban echter op klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een locatie, die dan nog eens goed zichtbaar was, is allesbehalve aannemelijk. Temeer u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat ze vooral 's nachts kwamen en overdag niet zo vaak kwamen omdat ze bang waren van de overheid (CGVS, p. 6).

Er zou een controlepost van het leger een beetje verder aan de andere kant van deze weg gelegen hebben. Hoe ver deze controlepost van de plaats waar de taliban aan het graven waren gelegen was, kan u niet zeggen, maar u stelde eerst dat het een beetje dichtbij was en voegt er dan aan toe dat er bergen tussen zaten. Wanneer opnieuw gepolst wordt of u kan zeggen hoever het ongeveer van elkaar gelegen was, tracht u de vraag te ontwijken door te beweren dat u het niet kan zeggen hoever het van elkaar gelegen is en dan stelt u ineens dat het een beetje ver van elkaar was. Gevraagd of je de controlepost van het leger dan kon zien vanuit de plaats waar de taliban aan het graven waren, pretendeert u echter van wel: jullie konden de bergen beklimmen en zo de controlepost zien (CGVS, p. 12-13). Dat de taliban een bom overdag zouden plaatsen langs een weg waar een controlepost van het leger lag, is vreemd. Op die manier liepen zij immers groot risico om betrapt en aangevallen te worden door deze mensen van de controlepost, a fortiori vermits u aangaf dat het leger meestal deze weg gebruikte daar die wat beter was dan andere wegen (CGVS, p. 13).

Verder is het opmerkelijk dat de taliban u op datzelfde moment ook gezien zouden hebben en het daarbij gelaten zouden hebben. Uw verklaringen over de afstand tussen u en de taliban is ook helemaal niet coherent. Aanvankelijk stelt u dat u dichtbij elkaar was, niet zo ver. Wanneer u gevraagd wordt of u weet hoeveel meter ongeveer u dan van hen was, wijzigt u dit naar niet zo dichtbij of ver weg (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of ze iets tegen u zeiden toen ze u zagen, stelt u van niet. U zou direct naar de controlepost van het leger gegaan zijn om hun activiteiten te melden. Gevraagd hoe u zo zeker wist dat ze u ook gezien hadden, geeft u aan dat ze een dreigbrief verzonden en uw vader het zich toen realiseerde (CGVS, p. 14). Deze dreigbrief kwam echter pas in de avond of nacht (CGVS, p. 16) terwijl u de taliban in de middag bezig gezien zou hebben (CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten de taliban u daar daadwerkelijk hebben waargenomen, zij sneller zouden hebben ingegrepen en u de kans niet zouden hebben geboden de autoriteiten te verwittigen. Dat u tegen hun

verwachtingen in zou zijn opgedoken op de plaats en op het moment waar zij de bom installeerden en zij op dat eigenste moment geen actie ondernamen tegen u, zoals u het zwijgen opleggen om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en naar de overheid zou stappen, doet de wenkbrauwen fronsen.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan de taliban die u bedreigden. Diezelfde avond of nacht van het incident zouden de taliban een brief aan uw vader gegeven hebben. Of deze taliban verder nog iets zeiden toen ze de brief aan uw vader afgaven, weet u niet. U zou uw vader hierover gevraagd hebben maar hij zou u gezegd hebben dat u in gevaar was en moest vertrekken. Wat er in deze dreigbrief vermeld stond, kan u niet zeggen. U verschuilt zich achter de bewering dat u niet kan lezen en daarom niet weet wat er in de brief staat. Uw vader zou wel een beetje kunnen lezen en u enkel gezegd hebben dat uw leven in gevaar was en u weg moest gaan. Of deze brief enkel aan u gericht was, weet u ook niet. U stelt dat misschien uw naam erin vermeld staat en misschien iemand anders zijn naam er ook in staat maar dat u het niet kan lezen. Gevraagd of niemand deze brief voor u kon lezen, geeft te kennen dat u de brief aan niemand anders toonde (CGVS, p. 16). Dat u zo weinig interesse toont in de inhoud van deze brief, terwijl het een dreigbrief van de taliban zou zijn die na het incident aan uw vader gegeven zou zijn en waarna u het land van uw vader zou hebben moeten verlaten, is zeer opmerkelijk.

Tot slot bezorgde u ook nog een tweede dreigbrief van de taliban, die drie à vier maanden na de eerste brief zou verzonden zijn (CGVS, p. 16). Welke van de twee brieven de eerste dreigbrief was, weet u niet. U stelt voor dat de tolk of de protection officer het voor zichzelf kan lezen. U zou de brieven per post verkregen hebben en niet eerder gezien hebben. Verder gevraagd wat er in de tweede brief vermeld stond, herhaalt u dat u zelf niet kan lezen en uw vader u alleen zei dat u niet moest terugkomen. U toonde de brief ook niet aan iemand anders die deze voor u zou kunnen lezen (CGVS, p. 17). Eén brief bevat de datum 11/9/1442, omgezet naar de Westerse kalender 23 april 2021, wat niet overeenstemt met uw beweringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. U verklaarde namelijk dat deze eerste dreigbrief werd verzonden op dezelfde avond dat u de talibanleden bezig zag en het leger inlichtte. U zou daarna nog één nacht bij uw oom verbleven hebben alvorens u het land in mei 2021 verliet (CGVS, p. 5 en 17). De tweede dreigbrief zou drie à vier maanden later verzonden zijn (CGVS, p. 16). Evenwel blijkt uit de vertaling van deze brief een datum van 19/2/1444, omgezet naar de Westerse kalender 16 september 2022. Tussen de eerste en de tweede dreigbrief zit dus niet drie à vier maanden maar meer dan één jaar. Uw verklaringen worden met andere woorden opnieuw niet ondersteund door de brieven.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht."

In het voorliggend verzoekschrift, zoals samengevat door verzoekers advocaat ter terechtzitting, slaagt de verzoeker er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft de verzoeker slechts steken in het louter volharden in de ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

De verzoeker betoogt dat een verzoek om internationale bescherming niet kan geweigerd worden enkel en alleen omdat het verzoek laattijdig ingediend werd en hij verwijst in dit verband naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU waarin wordt bepaald dat lidstaten ervoor zorgen dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan. In dit verband dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing als een geheel gelezen moet worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. De Raad wijst erop dat uit het geheel van de hierboven geciteerde motieven niet blijkt dat het verzoek om de internationale bescherming als vluchteling werd afgewezen louter omdat het door de verzoeker laattijdig zou zijn ingediend. De verweerder heeft er wel op gewezen, en zulks op goede gronden, dat de verzoeker zowel ten overstaan van de DVZ als tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gewoonweg ontkende elders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, terwijl uit de voorliggende informatie onomstotelijk blijkt dat hij dat wel gedaan heeft in Oostenrijk, en dat de verzoeker zich van zijn ingediend

beschermingsverzoek in Oostenrijk heeft onttrokken om naar België door te reizen om hier een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Dit wordt door de verweerder niet verenigbaar geacht met verzoekers verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. De verweerder neemt deze vaststellingen echter niet mee in zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas op zich. Immers werd hiertoe besloten op grond van tal van andere ongeloofwaardigheden, incongruenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen, die thans door de verzoeker niet concreet worden weerlegd. Verzoekers ongefundeerde ontkenning om ooit elders een beschermingsverzoek te hebben ingediend en zijn houding door in Oostenrijk niet mee te werken aan het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming, doch om nadien verschillende landen te doorkruisen alvorens in België een beschermingsverzoek in te dienen, vormt op zich dus geen doorslaggevend element in het besluit dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, doch de Raad kan de verweerder wel bijtreden waar deze stelt dat hieruit een gedrag blijkt dat moeilijk verenigbaar is met verzoekers verklaarde dringende nood aan internationale bescherming en dat enkel nog verder op negatieve wijze afschijnt op de - op andere en onderscheiden gronden - vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De verweerder heeft tevens op goede gronden vastgesteld dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker reeds wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van het beschermingsverzoek in België. De Raad treedt de verweerder integraal bij waar hij het volgende heeft vastgesteld:

“Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zeventien jaar oud te zijn. Uw administratieve geboortedatum werd 31 augustus 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 30 september 2021 door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV werd uw leeftijd echter vastgesteld op 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2003. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2003 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 24 augustus 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2023 stelt u hier in België twintig jaar oud te zijn verklaard. U geeft echter aan dat uw moeder u zei dat u zeventien jaar oud (CGVS, p. 4). In Oostenrijk heeft u zich nog jonger voorgedaan: daar zou uw geboortedatum geregistreerd staan op 1 januari 2005 (Brief Dublin Oostenrijk, 6 oktober 2021). Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest hier aangepast werd van 31 augustus 2004 naar 1 januari 2003, is bovendien wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoekers betoog, waarin hij op algemene wijze opmerkt dat het Europees Parlement in het verleden reeds in een resolutie heeft gewezen op het probleem van de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek en waarbij hij citeert uit informatie waaruit volgens hem blijkt dat er ernstige problemen zijn met het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen en dit terwijl de verweerder ervan uitgaat dat dit leeftijdsonderzoek objectief en dus onbetwistbaar is, kan hier niet anders over doen oordelen. De Raad stelt vast dat de verweerder blijkens de voorliggende stukken op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat de verzoeker, zoals hierboven geciteerd, geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn leeftijd. In zoverre hij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Hij werd overigens van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Indien hij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie). Het blijkt echter niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. Verder gaat de verzoeker eraan voorbij dat hij in België over zijn leeftijd een verschillende verklaring heeft afgelegd dan hetgeen hij ten overstaan van de Oostenrijkse autoriteiten heeft gesteld.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad dan ook vast dat het feit dat de verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd zijn algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de DVZ.

De Raad is van oordeel dat de pertinente vaststellingen van de verweerder die hiervoor werden beoordeeld niet door de verzoeker werden weerlegd en dat ze van aard zijn om de conclusie te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees voor problemen met de taliban nadat hij getuige was van een plaatsen van een bom langs de kant van de weg door de taliban.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Gelet op zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

De verzoeker gaat voorts in het geheel niet in op de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief

ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

De Raad treedt deze vaststellingen, die door de meer recente landeninformatie vermeld in de aanvullende nota niet worden omgebogen, integraal bij. Een reëel risico om bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van een (gepercipieerde) verwestering kan in verzoekers geval niet worden aangenomen. Uit de objectieve actuele landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt heden vooreerst niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. De verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Daar waar de verzoeker in zijn enig middel nog steeds niet naar voor brengt enige vrees te koesteren omwille van een (gepercipieerde) verwestering door zijn verblijf in Europa en/of in België, kan op basis van verzoekers eerdere verklaring en bij gebrek aan enig concreet gegeven omtrent deze of gene mate van verwestering niet worden aangenomen dat de verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer naar Afghanistan. De verzoeker beschikt blijkens zijn verklaringen over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij nog steeds contact heeft en hij ging als kind naar de madrassa. Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te kunnen stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt, of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en/of als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3.2. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.2.1. Artikel 48/4, §2, a), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2.2. Artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet

In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin blijkt een reëel op ernstige schade omwille een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, punten 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punten 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., punten 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Hetzelfde standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat

bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die in de onderhavige zaak ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

3.3.3.2.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de

meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden

die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er volgens de meest actuele informatie die thans voorligt in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoeker is blijkens zijn verklaringen afkomstig van het district Batikot in de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen die, volgens hem, het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van de verzoeker in te vullen. Het gaat immers om persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.3. De verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Besluit

Het enig middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat de verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad integraal bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Waar de verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------